

paa andre Punkter har Samfundet en høj Grad af Interesse i, at 8 Timers Arbejdsdagen ikke fastslaaes, hvad der f. Eks. gælder om let Tjeneste ved Jernbanerne, et Forhold, som jo i høj Grad har været fremme under Drøftelserne her i Salen.

Netop fordi Forholdene er saa uhyre forskellige, mener vi, at vi her er paa et Omraade, som ikke egner sig til Lovfæstelse, til, at man trækker en Streg efter Lineal og siger: saaledes skal det være her i Landet for al Fremtid, saa meget maa der arbejdes, og vel at mærke med den Tilføjelse, at de Arbejdere, som overskrider denne Arbejdstid, skal straffes derfor. Det er nemlig Sagen. Man ser det blandt andet af Arbejdstidslovforslaget. Der staar her, at de Arbejdere, som tillader sig at arbejde længere, skal straffes derfor. Det er Konsekvenserne, og dem skal man gøre sig klare, inden man skridter til at vedtage det, som her er foreslaaet.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo sagde, at 8 Timers Arbejdsdagen nu kun mødte Modstand hos kortsynede Fabrikanter og kortsynede Politikere. Naar der kun trues fra saa lidet betydelige Folk, er der virkelig ingen Grund til at sikre den ved en særlig Lovgivningsbestemmelse. Hvis den truedes af stærke Magter, kunde jeg forstaa, at man kom og paakaldte Lovgivningsmagtens Beskyttelse. Men det er slet ikke Tilfældet efter det ærede Medlems Mening, og jeg mener for Resten, at han i mangt og meget har Ret. Den Modstand, som er kommet frem her, tager ikke Sigte paa en Kamp om, hvorvidt der skal arbejdes i 8 Timer eller ej. Det Punkt overlader vi til Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne at afgøre. Det, som vi fra vor Side kæmper imod, er en Lovfæstelse og den deraf følgende Straffetvang.

Det ærede Medlem Hr. Trier henviste til, at der i § 6, Punkt a, i Udkastet om Arbejdstid gives en vis Frihed for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer til at træffe Aftale om en længere Arbejdstid. Men naar man nævner denne Bestemmelse, bør man ikke undlade at nævne Begrænsningen. Der staar, at en saadan Tilladelse maa ikke gives for mere end 3 Maaneder ad Gangen, og man maa ikke glemme at sige, at Arbejdsraadets Afgørelse kan indankes for Indenrigsministeriet, hvis Afgørelse af det rejste Spørgsmaal er endelig. Deri ligger en Mulighed for, at en Indenrigsminister, som er særlig modtagelig for Paavirkning

fra en eller anden Side indenfor Arbejderkredse, der er interesserede i at forhindre en saadan individuel Overenskomsts Gennemførelse, kan sige nej. Anderledes kan jeg ikke forstaa denne Bestemmelse, og det er en meget væsentlig Begrænsning i Bestemmelsens Værdi med Hensyn til at give den fornøden Elasticitet.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard talte i Gaard om 8 Timers Evangeliet; men der har været fremsat endnu mere sødt klingende Evangelier med Hensyn til Arbejdstiden. Der har i et syndikalistisk Arbejderblad en Gang staaet noget om, at det var godtgjort, at vi Mennesker behøvede kun at arbejde 2—3 Timer om Dagen; det vilde være fuldstændig tilstrækkeligt. Hvorledes vil baade dette ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Sundbo, der talte om 8 Timers Systemet som det absolut bedste, stille sig, naar der en Gang lyder et Evangelium om Arbejde f. Eks. 6 Timer?

Det ærede Medlem Hr. Sundbo talte om de store Industriledere, der havde Nationens Dyder og Lyder og derunder ogsaa dens Mangel paa Initiativ; og det kan være meget fristende for en Mand, som er og formodentlig hele sit Liv har været Socialdemokrat og har indsøgt dette Partis nivellerende Tilbøjeligheder, at ræsonnere paa denne Maade. Men intet andet Menneske kunde dog undgaa at faa Øje paa, at naar de store Industriledere staar som Ledere af store Foretagender, er det netop, fordi de i Henseende til Initiativrigdom paa en fordelagtig Maade har skilt sig ud fra deres Omgivelser.

L. D. Rasmussen: Jeg tillod mig i Gaar i en kort Bemærkning at udtale, at vi maatte være bundne ved vore Repræsentanters Stilling paa Washington-Konferencen. Denne Opfattelses Rigtighed er blevet bestridt i Dag fra forskellig Side. Det er ganske ejendommeligt, at dette bestrides. Hvis de Repræsentanter, som har deltaget i Washington-Konferencen, har tilkendegivet deres eget personlige Standpunkt og intet som helst andet, ja, saa er ingen bundet dertil uden de selv personlig. Men saaledes er Forholdet jo slet ikke. Om den Stilling, som vor Delegation indtog paa selve Konferencen, var der blevet forhandlet under Sejladsen derover, altsaa uden Paavirkning af den Nervøsitet, der eventuelt kunde være ved selve Konferencen i Washington. Disse Forhandlinger var blevet ført, og man var enedes om Princippet. De delegerede kunde